

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Λουκ.2, 22-40)

+ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Φιλιπιάδα στις 2/3/1983)

Ἡ σημερινή ἑορτή, ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ, σημαίνει προαπάντηση, ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ. Ὡς μελετήσουμε τό νόημά της γιά νά διδαχθοῦμε.

Ὁ Χριστός γεννήθηκε σ' ἓνα σπήλαιο. Δέν ἦταν ἡ φυσική του θέληση νά γεννηθεῖ ὁ Θεός, ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, στό σπήλαιο. Ἦταν δείγμα τῆς ταπεινώσεώς του γιά νά μᾶς διδάξει τήν αὐταπάρνηση καί τήν ταπείνωση. Κατοίκησε σέ ἓνα χωριό καί αὐτό δέν εἶχε καμμιά σχέση μέ τό Χριστό. Ἡ Ναζαρέτ ἢ ἡ Βηθλεέμ ἢ κάποιο ἄλλο χωριό τί σχέση ἔχει μέ τό Χριστό; Ποιός ἦταν ὁ τόπος του;

Ἀπάντηση: Ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, δικός του πάνω στή γῆ εἶναι μόνο ὁ ναός του, ὁ τόπος τῆς λατρείας του. Οἶκος Θεοῦ, οἶκος Χριστοῦ, σπίτι τοῦ Χριστοῦ εἶναι μόνο ὁ ναός, ἡ ἐκκλησία.

Ἦρθε καί ἡ ἡμέρα πού ὁ Χριστός θά πήγαινε στόν οἶκο του, στό σπίτι του γιά πρώτη φορά. Πότε; Ὁ νόμος, ὅπως καί σήμερα ἔτσι καί τότε, ὄριζε ὅτι πρὶν νά πάει τό παιδί σαράντα ἡμερῶν δέν τό πηγαίνουν στό Ναό. Στίς σαράντα ἡμέρες τό πᾶνε νά πάρει τήν πρώτη εὐλογία. Καί ἐκεῖνο καί ἡ μητέρα πού τό γέννησε καί μαζί καί ὁ πατέρας. Ὡς λοιπόν ὅταν ὁ Κύριος ἔγινε σαράντα ἡμερῶν ἐπῆρε ὁ δίκαιος Ἰωσήφ τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί τό Χριστό βρέφος καί ἀνέβηκαν ἀπό τήν Βηθλεέμ στήν Ἱερουσαλήμ νά πᾶνε στό ναό. Τί θά πήγαιναν νά κάνουν; Ἡ ἀπάντηση εἶναι, ὅπως σήμερα, πού μία γυναίκα φεύγει ἀπό τό σπίτι της νά πάει νά σαραντίσει στήν Ἐκκλησία. Τότε, ὅταν μία γυναίκα μέ τό βρέφος ἐπήγαινε στό ναό εὐρισκόταν κάποιος ἀπό τούς πολλούς ἱερεῖς, πού ἦταν στό ναό τοῦ Σολομῶντος, καί ἔκανε τήν προβλεπόμενη θυσία.

Ἐπαιρνε τά δύο τρυγόνια ἢ περιστεράκια πού ἐπήγαινε στό ναό σά θυσία, σά προσφορά -αὐτό προσφέραν οἱ φτωχότεροι- τῆς διάβαζε μία εὐχή καί ἔφευγε. Περίπου ὅπως καί σήμερα. Πόσα παιδιά ἐπήγαιναν στό ναό τοῦ Σολομῶντος γιά νά πάρουν εὐχές; Πολλά παιδιά, γιατί ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν μεγάλη πόλη. Τί προσοχή ἔδινε ὁ Ἱερέας ὅταν ἔβλεπε ἓνα παιδάκι νά πηγαίνει νά τοῦ διαβάσει τήν εὐχή; Καμμιά σημασία. «Ἄ! κι ἄλλο ἦρθε, νά σᾶς ζήσει». Τίποτα ἄλλο.

Ἐπῆγε λοιπόν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος στόν ναό μαζί μέ τόν Ἰωσήφ. Ποιός τῆς ἔδωσε σημασία; Ἡ ἀπάντηση εἶναι: κανένας. Τίποτα δέν ἔγινε. Κανένας δέν κατάλαβε τίποτε. Καί πολύ περισσότερο δέν κατάλαβε τίποτε ὁ ἱερεὺς πού πῆρε τά δύο περιστέρια πού τοῦ πρόσφεραν σά δῶρο καί πού διάβασε τήν εὐχή. Τίποτα δέν κατάλαβε. Φαντασθῆτε, περνάει ὁ Χριστός ἀπαρατήρητος

ἀπό ὅλους. Οὔτε ὁ ἀρχιερέας τῶν Ἑβραίων ἦταν παρών, οὔτε οἱ ἱερεῖς, οὔτε οἱ ψαλτάδες, οὔτε τό λαό μαζέψανε, οὔτε βάγια στρώσανε, οὔτε χαλιά. Τίποτε ἀπολύτως. Οἱ μόνοι πού τόν προϋπάντησαν, οἱ μόνοι πού πῆγαν ἐπίτηδες νά τόν προϋπαντήσουν ἦταν δύο γεροντάκια. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ δίκαιος Συμεών καί ἡ ἄλλη ἦταν ἡ ἀγία καί δικαία προφήτις Ἄννα. Ἄς σταθοῦμε στό παράδειγμα τους γιά νά διδαχθοῦμε.

Ὁ δίκαιος Συμεών ἦταν ἱερεύς, ἀλλά ὄχι ἐν ἐνεργείᾳ. Ἦταν πιά συνταξιούχος ἀπό πολλά χρόνια. Ὁ νόμος τῶν Ἑβραίων ἔλεγε ὅτι ὁ ἱερεύς ὅταν φθάσει στά ἐξήντα πέντε ἀποσύρεται ὑποχρεωτικά. Πάνω ἀπό τήν ἡλικία αὐτή δέν ἐπιτρεπόταν νά πηγαίνει πιά νά λειτουργεῖ. Ὁ Συμεών εἶχε περάσει τά ἑκατό. Ἦταν πολύ γέρος. Σερνόταν. Καί τί ἔκανε αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Ἀπ' ὅτι καταλαβαίνει κανεῖς, σ' ὅλη του τή ζωή ἦταν εὐλαβής. Τό γράφει τό εὐαγγέλιο. Ἦταν πολύ εὐλαβής καί δίκαιος ἄνθρωπος. Τί σημαίνει εὐλαβής; Εὐλαβής ἄνθρωπος σημαίνει σέβεται τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Μπαίνοντας μέσα στήν ἐκκλησία φοβᾶται... Αὐτό σημαίνει εὐλαβής.

Τί σημαίνει «μπαίνοντας μέσα στήν ἐκκλησία φοβᾶμαι»; Φοβᾶμαι πῶς θά περπατήσω. Φοβᾶμαι πῶς θά σταθῶ. Φοβᾶμαι πῶς θά κουνήσω τό χέρι μου. Γιατί; Γιατί καταλαβαίνω ὅτι δέν εἶναι οὔτε τό σπίτι μου, οὔτε τό μαγαζί μου. Ἀλλά τί εἶναι; Οἶκος τοῦ Θεοῦ. Καί πρέπει μέσα στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ νά συμπεριφέρομαι ὅπως ἀρμόζει στό σπίτι τοῦ Θεοῦ. Ὁ δίκαιος Συμεών ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱερωσύνης του, ἴσως καί τῆς ζωῆς του, πρόσεξε αὐτό τό νόμο. Καί παρακολουθοῦσε αὐστηρά τόν ἑαυτό του, τίς κινήσεις του νά ἰδεῖ τί κάνει μέσα στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ.

Τό ἀποτέλεσμα τί ἦταν; Αὐτή ἡ μικρή σκέψη, αὐτό τό ἐλάχιστο τόν ἔκανε κάθε ἡμέρα νά προοδεύει πνευματικά. Γιατί; Εἶναι πολύ ἀπλό:

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νά παρακολουθεῖ τόν ἑαυτό του σέ κάθε ἀρετή, ἄν δέν φθάσει σέ τελειότητα δέν ἠσυχάζει. Καί γιά νά φθάσει σέ τελειότητα σέ μιά ἀρετή πρέπει σιγά-σιγά νά τίς ἀποκτήσει ὅλες. Νά γιά ποιό λόγο: Ἐρχεται κάποιος μπαίνει μέσα στήν ἐκκλησία στέκει μέ προσοχή, κάνει τό σταυρό του μέ εὐλάβεια μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ ἀγίου τοῦ ναοῦ καί τοῦ λέει ἀπό μέσα ἡ συνείδησή του. Τό σταυρό ξέρεις καί τόν κάνεις μεγάλο, δέν ἀφήνεις καί ἐκεῖνες τίς ἀμαρτίες πού κάνεις γιά νά ἔχεις καί τή συνείδησή σου πιό καθαρή;

Καί θέλωντας καί τήν ἄλλη μέρα πού θά ρθεῖ νά κάνει τό σταυρό του σωστά, καί νά ἀσπασθεῖ τόν ἅγιο, καί νά ἐλπίζει ὅτι ὁ ἅγιος θά εὐχαριστηθεῖ πού βλέπει τό πνεῦμα του καί θά αἰσθανθεῖ ὅτι τιμᾶται μέ τόν ἀσπασμό πού θά τοῦ κάνει, σκέπτεται καί λέγει στόν ἑαυτό του: φρόντισε καί διορθώσου λιγάκι γιά νά εὐχαριστηθεῖ καί νά σέ εὐλογήσει ὁ ἅγιος, τήν ὥρα πού τόν ἀσπάζεσαι.

Καί ἔτσι τί γίνεται; Αὐτή ἡ ἀπλή διάθεση νά εἶναι σωστός μέσα στήν ἐκκλησία γιατί εἶναι οἶκος Θεοῦ καί τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ παρακολουθεῖ καί βλέπει, αὐτό

τό τόσο άπλό βοηθά νά διορθωθεῖ σέ ὅλα.

Ἔτσι λοιπόν ὁ ἅγιος καί δίκαιος προφήτης Συμεών ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα προόδευε πνευματικά. Καί ὅταν ἕνας ἄνθρωπος προοδεύει πνευματικά τί συμβαίνει; Ἄποκτᾶ μεγάλη καί βαθειά ἀγάπη. Γιά ποιούς; Γιά ὅλους. Δέν ξέρει πιά φίλους καί ἐχθρούς. Ἔτσι καί ὁ ἅγιος καί δίκαιος Συμεών ἀπόκτησε ἀπό τήν προσευχή καί ἀπό τή ζωή μέσα στό ναό πολύ μεγάλη ἀγάπη. Καί μᾶς λέει τό εὐαγγέλιο προσευχόταν συνεχῶς παρακαλώντας τό Θεό νά δώσει λύτρωση στόν Ἰσραήλ, νά σώσει τό λαό του.

Φαντασθῆτε πόσο καθαρός πρέπει νά ἔχει γίνει ἕνας ἄνθρωπος γιά νά μή λέει «Θεέ μου δός μου ἐκεῖνο» ὅπως κάνουμε ἐμεῖς συνήθως, κάνε μου ἐκεῖνο... κάνε μου ἐκεῖνο... πού προσευχόμαστε γιά τόν ἑαυτό μας καί μόνο γιά τόν ἑαυτό μας.

Πῶς πρέπει νά προσευχόμαστε ἅμα ἔχομε ἀληθινή ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ; Γιά ὅλο τόν κόσμο! Ὁ Συμεών προσευχόταν γιά ὅλο τόν κόσμο, νά τόν σώσει ὁ Θεός. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος προσεύχεται, παρ' ὅτι εἴμαστε ἀπλοί ἄνθρωποι, χωρίς τήν πνευματική πρόοδο καί τήν ἀγιωσύνη τοῦ Συμεών, ξέρομε ὅτι: Ὁ Θεός ἀπαντάει. Ὅταν τοῦ μιλάς ὁ Θεός σοῦ ἀπαντάει. Ἔχει τόν τρόπο του ὁ Θεός καί ἀπαντάει. Σέ ἄλλους ἔμπρακτα καί σέ ἄλλους μιλάει καί πραγματικά μέ τό στόμα του καί ἀκοῦνε τή φωνή του. Στόν Συμεών ἀπάντησε μέ τή φωνή του. Τό πνεῦμα τό ἅγιο τοῦ εἶπε: Μήν ἀνησυχεῖς δέν θά πεθάνεις μέχρι πού αὐτό πού ζητᾶς θά τό ἴδεις. Θέλεις τή σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ; Θά τήν δεῖς. Δέν θά πεθάνεις. Θά ἴδεις τή σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ.

Καί ὅσο προόδευε ὁ Συμεών τόσο πιά πολύ τό πνεῦμα τό ἅγιο τοῦ ἀπεκάλυπτε καί τόν ἔπειθε, τοῦ ἔδινε τήν πληροφορία ὅτι θά ἴδῃ τή σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ. Ποιά ἦταν ἡ σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ; Οἱ προφῆτες εἶχαν προαναγγεῖλει ὅτι τή σωτηρία θά τή φέρει ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός. Καί γι' αὐτό ὁ Συμεών ὅταν τό ἅγιο Πνεῦμα τοῦ εἶπε ὅτι θά ἴδῃ τή σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ κατάλαβε ὅτι θά ἀξιωθεῖ νά ἴδῃ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τό Χριστό.

Καί ἐπερίμενε. Πόσα χρόνια περίμενε; Ὁ Θεός ξέρει...Ποῦ περίμενε; Στό ναό. Γιατί; Γιατί ἐκεῖ εἶναι ἡ φυσική θέση τοῦ Θεοῦ. Τί μᾶς λέγει αὐτό; Ποῦ πρέπει νά περιμένουμε νά βροῦμε τό Χριστό; Μπορεῖ νά τόν συναντήσεις καί στό σπήλαιο, μπορεῖ νά τόν συναντήσεις καί στή Ναζαρέτ, στή Βηθλεέμ, στό χωράφι, στήν κορφή τοῦ βουνοῦ, ἀλλά ὅπωςδήποτε θά τόν βρεῖς στό ναό, στόν οἶκο του, ὅπωςδήποτε. Ἐκεῖ μπορεῖ, ἐδῶ ὅπωςδήποτε.

Καί τί ἔγινε; Ὅταν ἐπρόκειτο νά μποῦν ὁ Ἰωσήφ μαζί μέ τήν Παναγία καί τό Χριστό στήν ἀγκαλιά στό ναό τό ἅγιο Πνεῦμα τοῦ εἶπε «ἦρθε ἡ ὥρα ἔλα στό ναό». Καί «ἦλθε ἐν τῷ πνεύματι εἰς τό ἱερόν». Ὅχι μόνος του, ὄχι τυχαῖα. «ἦλθε ἐν τῷ πνεύματι». Γιά φαντασθῆτε ἐμεῖς γιά νά πᾶμε σέ μιά ὑποδοχή θέλομε νά μᾶς δώσουν πρόσκληση. Νά μᾶς εἰδοποιήσουν. Νά ἔρθει κάποιος νά

μάς πάρει από τό χέρι... Τόν Συμεών τόν έπηρε από τό χέρι τό Πνεῦμα τό ἅγιο. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός τόν έκάλεσε καί τοῦ εἶπε «ἔλα τώρα νά ιδεῖς ἐκεῖνο πού περιμένεις. Ἔλα νά ιδεῖς τή σωτηρία τοῦ Ἰσραήλ».

«Ἦλθε ἐν τῷ πνεύματι εἰς τό ἱερόν». Καί ὅταν ἔμπαινε ὁ Ἰωσήφ, ἡ Παναγία καί τό Βρέφος ἄπλωσε τά χέρια του τό πήρε στήν ἀγκαλιά του καί κατάλαβε ποιός εἶναι. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τοῦ ἔδειξε, ὅπως ἔδειξε στόν Ἰωάννη τόν Πρόδρομο, πού τοῦ εἶπε: «Σ' ἐκεῖνον πού θά δεῖς νά κατεβαίνει πάνω του τό ἅγιο Πνεῦμα σάν περιστέρι ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἀναμενόμενος».

Ἔτσι καί στόν Συμεών τοῦ εἶπε νά αὐτός εἶναι. Καί πήγε ὁ γέρον Συμεών καί ἄπλωσε τήν ἀγκαλιά του καί ἐζήτησε νά πιάσει στά χέρια του τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Καί συνέβη τό ἐξῆς συγκινητικό. Ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος μετά τήν Παναγία, πού ἔπιασε τό Χριστό στήν ἀγκαλιά του ξέρωντας ὅτι εἶναι ὁ Θεός. Γι' αὐτό καί τόν ὀνομάζουμε θεοδόχο. Εἶχε τή μεγάλη τιμή, τή μεγάλη εὐλογία, τή μεγάλη ἀμοιβή, τό μεγάλο μισθό ἀπό τό Θεό γιά ὅλη του τήν ἀρετή, γιά ὅλη του τή ζωή, γιά ὅλη τήν καλή του πολιτεία νά κρατήσῃ στά χέρια του τό Θεό ξέροντας ὅτι εἶναι ὁ Θεός.

Καί τί ἔκανε ἀφοῦ τόν ἐκράτησε στά χέρια του; Εὐλόγησε τό Θεό, δοξολόγησε τό Θεό καί εἶπε· «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου». Τώρα Θεέ μου ἄς πεθάνω. Διότι εἶδα τόν Σωτήρα τόν ὁποῖο ἐτοίμασες καί τόν ἔστειλες γιά ὅλο τόν κόσμο. «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ». Γιά νά φωτισθοῦν τά μάτια ὄλων τῶν ἔθνῶν καί νά δοξαστεῖ ὁ λαός του, ὁ ἐκλεκτός λαός του ὁ Ἰσραήλ, ὅπως καί ἐδοξάσθη μόνο ἀπό τό γεγονός ὅτι ἐγεννήθη ὁ Χριστός ἀπό ἕναν Ἰσραηλίτη καί ἀπό μιά Ἰσραηλίτισσα. Καί ἀπό τό γεγονός ὅτι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἦσαν Ἰσραηλίτες.

Ποιός ὑπεδέχθη τό Χριστό; Ὁχι ὁ Ἡρώδης, ὁ βασιλιάς. Ὁχι ὁ ἀρχιερέας. Ὁχι οἱ γραμματεῖς καί φαρισαῖοι, οἱ μεγάλοι θεολόγοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί οἱ ἱεροκήρυκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁχι οἱ ἐπίσημοι, ὄχι οἱ ἄνθρωποι πού ἀποτελοῦσαν τούς ζηλωτές καί τούς ἀγωνιστές πού φαινόναστε, ἀλλά ποιός; Ἕνας ταπεινός ἄνθρωπος πού τό Θεό δέν τόν ἐλάτρευε μέ λόγια, ἀλλά μέ ἔργα βαθειά μέσα στή καρδιά του.

Τί ἦταν ὁ Συμεών; Ἕνα γεροντάκι. Πόσης ἡλικίας; Ἐσχάτης, βαθύτατου γήρατος. Ποιό ἦταν τό προσόν τοῦ Συμεών; Τό ὅτι ἦταν εὐλαβῆς καί δίκαιος καί ὅτι ἀγαποῦσε τό λαό τόσο πολύ ὥστε προσευχόταν συνεχῶς παρακαλώντας τόν Θεό νά στείλῃ τή σωτηρία του. Πῶς τόν παρακαλοῦσε τό Θεό; Ἄς τό προσέξομε.

Οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι ἀσκοῦν βία στό Θεό. Οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ τόν πιέζουν τόν Θεό. Ὁ Θεός ντρέπεται τούς φίλους του. Τούς ντρέπεται καί τούς σέβεται περισσότερο ἀπ' ὅτι ντρέπονται οἱ καλοί ἄνθρωποι τούς φίλους τους καί τούς

ἀγαπητούς τους. Ἐκείνη τήν ὥρα καταλαβαίνουμε αὐτό; Λέει σ' ἕνα μέρος στή Παλαιά Διαθήκη ὅτι ὁ Θεός εἶχε πάρει τήν ἀπόφαση ἐξ' αἰτίας τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Ἰσραήλ ὅταν ἦταν στήν ἔρημο μετά πού ἔφυγαν ἀπό τήν Αἴγυπτο καί περάσανε τήν Ἐρυθρά θάλασσα, ἀπό τίς πολλές ἀμαρτίες πού ἔκαναν ὀργίσθηκε τόσο πολύ ὥστε πῆρε τήν ἀπόφαση νά τοὺς ἐξολοθρεύσει.

Καί τότε τί ἔγινε; Στάθηκε ὁ προφήτης Μωϋσῆς καί προσευχόταν. Νά συγχωρέσει τό λαό ὁ Θεός. Καί τί ἔλεγε ὁ Θεός; Ἔφησέ με... ἄφησέ με νά τοὺς ἐξολοθρέψω. Πάψε νά προσεύχεσαι γιά νά μπορέσω νά κάνω ἐκεῖνο πού θέλω.

Ποιός τόν ἐμπόδιζε τό Θεό; Ὁ Μωϋσῆς. Μέ τί; Μέ τήν προσευχή του. Μά καλά τί ἦταν ὁ Μωϋσῆς; Καί τί ἦταν ὁ Θεός; Δέσμευε ἡ προσευχή τοῦ Μωϋσῆ τόν Θεό; Νάί, τόν ἐδέσμευε. Ποιός μᾶς τό λέει; Ὁ Θεός. Γιατί τόν ἐδέσμευε; Ντρέποταν τήν ἀρετή του. Πού ἄλλοῦ τό βλέπομε αὐτό; Στό παράδειγμα τοῦ ἁγίου προφήτου Ἀβραάμ. Ὅταν ἐπρόκειτο νά καταστρέψει ὁ Θεός τά Σόδομα καί τά Γόμορα παρουσιάσθηκε στόν Ἀβραάμ καί τοῦ ἀπεκάλυψε τό σχέδιο του καί ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε:

Θεέ μου, θά καταστρέψεις δικαίους καί ἀσεβεῖς, ὅποιον πάρει ἡ πόρα; Ἔτσι τό κάνεις ἐσύ ὁ Θεός;

Καί ὁ Θεός ἀπάντησε· Μή γένοιτο. Ποτέ δέν θά ἐπιτρέψω νά γίνει αὐτό τό πᾶγμα. Ἀλλά τί λές ἐσύ;

Λέει ὁ Ἀβραάμ: ἄν εἶναι πενήντα δίκαιοι μέσα στό Σόδομα καί τά Γόμορα θά ἀφήσεις νά καταστραφοῦν πενήντα δίκαιοι, ἐξ' αἰτίας τῶν ἄλλων. Δέν τοὺς χαρίζεις καλύτερα καί τοὺς ἄλλους; Δέν τοὺς ντρέπεσαι τοὺς πενήντα δικαίους; Θά τοὺς ἐξολοθρέψεις ἔτσι ἐπειδή τοὺς πῆρε καί αὐτούς ἡ πόρα ἀπό τοὺς πολλούς ἀσεβεῖς;

Τοῦ ἀπαντάει ὁ Θεός: Ποτέ. Ἄν εἶναι πενήντα θά τοὺς συγχωρήσω ὅλους.

Γυρίζει ὁ Ἀβραάμ καί λέει καί ἄν εἶναι σαράντα;

Καί γιά τοὺς σαράντα θά τοὺς συγχωρήσω.

Ἄν εἶναι εἴκοσι;

Καί γιά τοὺς εἴκοσι τοὺς συγχωρῶ.

Προσθέτει ὁ Ἀβραάμ καί λέει: Θεέ μου, ἐγώ εἶμαι γῆ καί σποδός . Τί εἶμαι ἐγώ μπροστά σου Θεέ μου; Χῶμα εἶμαι, στάκτη εἶμαι. Νά μιλήσω μιά φορά ἀκόμα; Σέ ποιόν τολμᾶω καί μιλάω; Ἀλλά μιά καί μοῦ ἔδωσες ἐσύ τό θάρρος τολμᾶω γιά μιά ἀκόμα φορά καί λέω: ἄν εἶναι δέκα;

Τοῦ ἀπάντησε ὁ Θεός: γιά τούς δέκα θά συγχωρήσω ὅλους ἀνεξαιρέτως ὅλους τούς ἀνθρώπους τόσο πολύ τούς σέβομαι ἐγώ.

Καί τί ἔγινε; Ντράπηκε ὁ Ἀβραάμ νά προσθέσει κάτι καί νά κατέβει, νά τοῦ εἰπεῖ: Ἄλλά καί ἄν εἶναι δύο-τρεῖς, ἕνας τί θά κάνεις; Δέν τόν σέβεσαι αὐτόν τόν ἕνα;

Δέν ξέρομε ἄν μίλαγε ἀκόμη ὁ Ἀβραάμ μήπως ὁ Θεός τόν ντρεπόταν καί τοῦ ἔλεγε: Δέν πειράζει Ἀβραάμ, ἀλλά δέν ἐσιώπησε ὁ Θεός καί τοῦ λέει: κοίταξε ἐκεῖ εἶναι ὁ Λῶτ. Ἕνας εἶναι... ἐγώ τόν ντρέπομαι. Ὁ Θεός λέει ἕνας δίκαιος εἶναι ἐγώ τόν ντρέπομαι. Ἀπό μόνος του ὁ Θεός τό λέει ἐγώ τόν ντρέπομαι καί τόν σέβομαι.

Δέν θά πάει καί αὐτός μαζί μέ τούς ἀσεβεῖς.

Τό ἅγιο εὐαγγέλιο μᾶς λέγει ὅτι ὁ προφήτης Συμεών παρακαλοῦσε τό Θεό νά μήν ἰδεῖ θάνατον, μέχρι πού νά δεῖ τό Χριστό, νά ἰδεῖ νά σώζεται ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Θεός ντράπηκε, ντράπηκε τίς ἀρετές τοῦ Συμεών καί τοῦ ἔκανε τό χατήρι. Νά μήν πεθάνει, νά ζεῖ νά ἔχει πάει σέ γηρατειά πολύ βαθειά γιά νά φθάσει νά ἀξιωθεῖ νά ἰδεῖ τό Χριστό. Τί μᾶς λέει αὐτό; Μᾶς λέγει ὅτι ὅ,τι κάνεις πρὸς δόξα καί τιμὴ τοῦ Θεοῦ, ὅσο κουραστεῖς νά ἀποκτήσεις ἀρετές πνευματικές νά τηρήσεις τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι παρακαταθήκη, κατάθεση στό ταμεῖο πού θά σοῦ δώσει τό μεγαλύτερο τόκο. Ὅχι τά 100, 110 δηλαδή 10% τόκο, ἀλλά τό 1 θά σοῦ δώσει τόκο 100. Ἡ τό 1 τόκο θά σοῦ δώσει 1000. Ἄλλά καί αὐτό πού λέμε τό 1 τόκο 100 καί τό 1 τόκο 1000 εἶναι γελοιότητα. Γιατί εἶναι γελοιότητα; Γιατί τί ἀξία ἔχει, ὁ κόπος τόν ὁποῖο κάνεις σέ σύγκριση μέ τήν ἀξία ἐκείνου πού θά σοῦ δώσει ὁ Θεός;

Μόνο τό γεγονός ὅτι ὁ δίκαιος Συμεών ἀξιώθηκε νά κρατήσῃ στήν ἀγκαλιά του τό Χριστό τί ἀμοιβή εἶναι γιά ὅλους τούς κόπους πού ἔκανε στή ζωή του ἑκατό χρόνια; Χιλιοπλάσια. Γιατί; Ποιό θησαυρό ἐκράτησε; Θά εἰπεῖτε: Μά κράτησε τόν Χριστό μόνο γιά ἕνα λεπτό. Ναί, γιά ἕνα λεπτό, αὐτό τό ἕνα λεπτό τί εὐλογία ἐπῆρε; Τί ἔκανε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο ὑπερτέρα τῶν Χερουβείμ καί τῶν Σεραφεείμ; Ὅτι κράτησε στήν ἀγκαλιά της καί στήν κοιλιά της τό Χριστό. Αὐτό τήν ἔκανε ἀνωτέρα ἀπό τά Χερουβείμ καί τά Σεραφεείμ.

Πρὶν νά ἔλθει ὁ Χριστός στόν κόσμον αὐτή τήν εὐλογία οἱ ἄνθρωποι τήν ἀκούγανε, τήν φανταζόντουσαν καί κλαίγανε. Τόν προφήτη Ἀβραάμ, τόν ἔπιανε συγκίνηση καί θλίψη ὅταν σκεπτόταν, σάν προφήτης, ὅτι μίαν ἡμέρα θά σαρκωθεῖ ὁ Θεός, θά ἔρθει στόν κόσμον καί αὐτός δέν θά ἔχει τήν χαρά, τήν εὐλογία, τό πλοῦτο νά τόν ἰδεῖ. Ποιός τό λέει αὐτό; Ὁ Χριστός. Λέει «πολλοί προφήται καί δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καί οὐκ εἶδον καί ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καί οὐκ ἤκουσαν».

Τί ἦταν αὐτοί; Προφῆτες. Ὁ Θεός μίλαγε μέ τό στόμα τους. Καί αὐτοί

κλαίγανε. Καί λέγανε σέ τί καταραμένη εποχή ζοῦμε καί τί εὐκαιρία χάσαμε μέ τό νά γεννηθοῦμε τόσα χρόνια μπροστά. Νά προφητεύομε καί νά μήν ἀξιωθοῦμε νά τόν δοῦμε.

Ὁ Ἀβραάμ «ἠγαλιάσατο ἵνα ἴδει τήν ἡμέρα τήν ἐμήν» λέει ὁ Χριστός. Καί ὁ Ἀβραάμ εἶχε μία μεγάλη χαρά. Ποιά ἦταν ἡ χαρά; Ὅχι νά τόν κρατήσῃ ἀπλῶς νά ἴδῃ. Ἀπλῶς νά ἴδῃ «τήν ἡμέραν τήν ἐμήν». Νά τήν προβλέψῃ. Καί φαντασθῆτε ὁ Συμεών ἀξιώθηκε νά πάρῃ πολὺ μεγαλύτερη εὐλογία καί ἀπό τόν Ἀβραάμ καί ἀπό τόν Μωϋσῆ. Τί εἶναι ὁ Ἀβραάμ; Ὁ Χριστός ὅταν θέλῃ νά εἰπεῖ παράδεισος λέει ἡ ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Τί εἶναι ὁ Ἀβραάμ; Ὁ συμβολισμός τοῦ παραδείσου. Ποιός εἶναι ὁ ἐκλεκτώτερος ἄνθρωπος στόν κόσμον; Πρὶν ἀπό τήν Παναγία καί ἀπό τόν Πρόδρομο καί ἀπό τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους μόνον ὁ Ἀβραάμ. Μόνον ὁ Ἀβραάμ ἦταν ὁ ἐκλεκτότερος ἄνθρωπος στόν κόσμον. Γι' αὐτό καί ὅταν θέλανε νά εἰποῦνε παράδεισο λέγανε κοντά στόν Ἀβραάμ, στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Μακάρι νά σέ πάρῃ ὁ Θεός ἐκεῖ πού εἶναι ὁ Ἀβραάμ. Ἐμεῖς λέμε: Ἐκεῖ πού εἶναι ἡ Παναγία νά βρεθοῦμε.

Ὁ Συμεών ἀξιώθηκε νά πάρῃ εὐλογία μεγαλύτερη ἀπό τόν Ἀβραάμ. Μπορεῖτε νά καταλάβετε γιατί; Ὁ Θεός δέν εἶναι ἄδικος. Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος καί ἀμοίβῃ τόν καθένα, ὅπως τοῦ ἀξίζει. Καί τόν Συμεών τόν ἄμειψε μέ αὐτό τόν τρόπο ἐπειδὴ τοῦ ἀξίζει, ἦταν καλύτερος ἀπό τόν Ἀβραάμ. Εἶχε πιό καλή ψυχή, ἀγαποῦσε καί φοβόταν τό Θεό περισσότερο.

Ταυτόχρονα, λέει, παρουσιάστηκε καί μία γυναίκα, ἡ ὁποία ὀνομαζόταν Ἄννα. καί αὐτή, δέν ἐτόλμησε νά πάῃ νά πιάσῃ τό Χριστό στά χέρια τῆς, ἀλλά ἐστάθηκε δίπλα καί διεκλήρυττε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Διεκλήρυττε ὅτι τώρα ἦρθε ἡ λύτρωση, ἦρθε ἡ σωτηρία. προφήτευε, δοξολογοῦσε τό Θεό.

Ἄς ἰδοῦμε ποιά ἦταν αὐτή ἡ γυναίκα. Αὐτή ἦταν μία γυναίκα ἡ ὁποία ὅταν ἦταν νέα ἔζησε παρθένος, ἔζησε ὅπως πρέπει νά ζεῖ κάθε σεμνός ἄνθρωπος πού σέβεται τό νόμο τοῦ Θεοῦ. Καί ἀφοῦ παντρεύτηκε ἔζησε μέ τόν ἄνδρα τῆς ἐπτά χρόνια. Καί ὁ ἄνδρας τῆς πέθανε. Καί μετὰ;

Ἡ ἁγία καί δικαία γυναίκα, ἡ Ἄννα, ὅταν ἐχήρησε μετὰ ἀπό ἐπτά χρόνια συζυγικῆς ζωῆς λέει τό ἅγιο εὐαγγέλιο ἔκανε τή ζωή τῆς ἐκκλησία-σπίτι, σπίτι-ἐκκλησία καί πήγαινε συνεχῶς στήν ἐκκλησία καί προσευχόταν.

Τότε ἡ Ἁγία Ἄννα ἦταν 84 χρονῶν. Πόσα χρόνια ἔζησε χήρα; Περίπου πενήντα. Πενήντα χρόνια ἐκκλησία, σπίτι καί προσευχή. Καί αὐτή ἡ γυναίκα τῆς ὁποίας ἐφάνέρωσε τόν Χριστό τό Πνεῦμα τό ἅγιο τήν ἔκανε προφήτη, καί πῆγε νά ὑποδεχθεῖ τό Χριστό.

Ὁ Συμεών καί ἡ Ἁγία Ἄννα. Τί ἦταν καί οἱ δύο; Δυό ἄνθρωποι πού εἶχαν ξεχάσει ὅλο τόν κόσμον εἶχαν κάνει ζωή τους τήν προσευχή. Τί μᾶς δείχνει αὐτό; Ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα στή ζωή τό πιό εὐάρεστο περισσότερο ἀπό ὅλα εἶναι

ή αγάπη της εκκλησίας και της προσευχής. Άς δοῦμε τόν ἑαυτό μας. Ἐμεῖς δέν ζοῦμε πρό Χριστοῦ, πού ἦταν ἡ κυριαρχία της ἁμαρτίας, της διαφθοράς. Ζοῦμε μετά Χριστόν.

Ἐμεῖς ἔχομε τή διδασκαλία καί τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Ἔχομε τή διδασκαλία τοῦ παραδείγματος της Παναγίας, τοῦ Προδρόμου, τοῦ Συμεών, της Ἄννης, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Καί ἔμεῖς οἱ χριστιανοί προσπαθοῦμε νά ξεμπλέξομε μέ τό θέμα της προσευχής κάνοντας τό βράδυ τό σταυρό μας, καί λέγοντας δυό λόγια. Τί λόγια; Λέμε στό Θεό τά θέματά μας, τά προβληματά μας. Θεέ μου θέλω ἐκεῖνο καί ἐκεῖνο.

Τί εἶναι ὁ Θεός καί τοῦ δίνεις τά θέματά σου; Ὑπάλληλός σου; Ἐντολοδόχος σου; Ὑπηρέτης σου;

Ὁ Θεός σοῦ ἔδωσε εἴκοσι τέσσερις ὥρες, τόν τιμᾶς μόνο ἕνα λεπτό γιά νά κάνεις ἕνα σταυρό; Ἀφιερώνεις στόν ἑαυτό σου, στόν κόσμο, νά μήν ποῦμε στόν πονηρό ὥρες πολλές, ἀφιερώνεις στό διάβολο ὥρες πολλές καί ἀφιερώνεις στό Θεό ἕνα μόνο λεπτό τό βράδυ κάνοντας τό σταυρό σου; Πόσο πρέπει νά ἀφιερῶσει κανείς στό Θεό; Ἡ ἀπάντηση εἶναι «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» ὅλη τήν ὥρα. Ἄμα καταλάβομε τί εἶναι ἡ ψυχή μας, πρέπει νά προσευχόμαστε ὅλη τήν ὥρα. Ἀκατάπαυστα.

Τί πρέπει νά τοῦ λέμε τοῦ Θεοῦ;

Στό Θεό δέν πρέπει νά λέμε τίποτα. Γιατί; Γιατί τά ξέρει ὅλα. Νά τοῦ εἰπεῖς ποιός εἶσαι; Σέ ξέρει. Ἐσύ δέν τόν ξέρεις τόν ἑαυτό σου. Ὁ Θεός τόν ξέρει ἄριστα. Ἐσύ δέν ξέρεις τί ἔχει ἡ καρδιά σου μέσα, τί ἐπιθυμεῖς. Ὁ Θεός ξέρει τί ἔχει ἡ καρδιά σου. Ἐσύ δέν ξέρεις τί θά φέρει ἡ αὔριο. Ὁ Θεός τό ξέρει.

Τί χρειάζεται νά κάνεις; Νά τοῦ εἰπεῖς Θεέ μου σέ εὐχαριστῶ. Πού δέν κάνουμε οὐσιαστικά ποτέ. Γιατί;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατί μέ ἔπλασες.

Δεύτερο γιατί μέ ἀξίωσες νά ξέρω τό ὄνομά σου.

Τρίτο, μέ ἀξίωσες νά γνωρίσω τό Χριστό. Νά ξέρω τίς ἀρετές της Παναγίας. Μέ ἀξίωσες ἔστω καί μιά φορά στή ζωή μου νά μπῶ μέσα στήν ἐκκλησία καί νά κάνω τό σταυρό μου. Τί εἶναι ἡ ἐκκλησία; Παράδεισος. Ὁ τόπος πού ζοῦσε ὁ Ἄδάμ καί ἡ Εὐά πρὶν νά ἁμαρτήσουν. Αὐτό εἶναι ἡ ἐκκλησία. Καί μᾶς ἀξιώνει καί μᾶς ὁ Κύριος καί μπαίνουμε μέσα.

Ἕνας ἅγιος προσευχόταν καί ἔλεγε στό Θεό. Ἐγώ Θεέ μου, δέν ξέρω οὔτε τί εἶναι καλό οὔτε τί μέ συμφέρει οὔτε τί θέλεις νά μοῦ δώσεις. Σοῦ λέω λοιπόν μόνο τήν ἀλφαβῆτα. Εἰκοσιτέσσερα εἶναι τά γράμματα. Πάρε ὅσα

θέλεις, φτιάξε ότι θέλεις και πές ότι... είναι προσευχή μου. “Ότι θέλεις για δοξολογία, ότι θέλεις για δικά μου αίτήματα...” Έτσι έκανε την καλύτερη απ’ όλες τις προσευχές.

Τό αλφάβητο πού μάς παρέδωσαν οι πατέρες μας, είναι ή προσευχή :«Κύριε, Ίησοϋ Χριστέ, Υιέ τοϋ Θεοϋ έλέησόν με τόν άμαρτωλό». Τί είμαστε; Άμαρτωλοί. Τί σχέση μπορεί νά έχει ή μεγάλη δόξα τοϋ Θεοϋ μέ τήν άμαρτία; Άπάντηση. Καμμία. Νά τό όμολογοϋμε και λέμε καμμία σχέση δέν μπορώ νά έχω έγώ μέ έσένα Χριστέ μου, παρά μόνο εάν έσύ μέ αγαπάς, μέ εϋσπλαγχνισθεΐς και σύ θέλεις νά μέ πάρεις στά χέρια σου και νά μέ σηκώσεις στην άγκαλιά σου νά μέ κάνεις παιδί σου. Γι’ αυτό, ή πιό βαθιά και πνευματική προσευχή πού μποροϋμε νά κάνουμε και πρέπει νά τή λέμε από τό πρωί μέχρι τό βράδυ και από τό βράδυ μέχρι τό πρωί, ει δυνατόν, και όταν θά είμαστε κοιμισμένοι είναι τό Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, Υιέ τοϋ Θεοϋ, έλέησόν με τόν άμαρτωλόν.

Κάνοντας αυτό, όπωσδήποτε ό Θεός μάς δίνει χάρη. Πόση χάρη; Μάς έχει δώσει τή μεγάλη χάρη νά μεταλαμβάνουμε τοϋ Σώματος και τοϋ Αΐματος του. Έτσι λοιπόν προσευχόμενοι και προετοιμαζόμενοι κοινωνοϋμε άξίως τό σϋμα Του και τό αίμα Του. ΑΜΗΝ